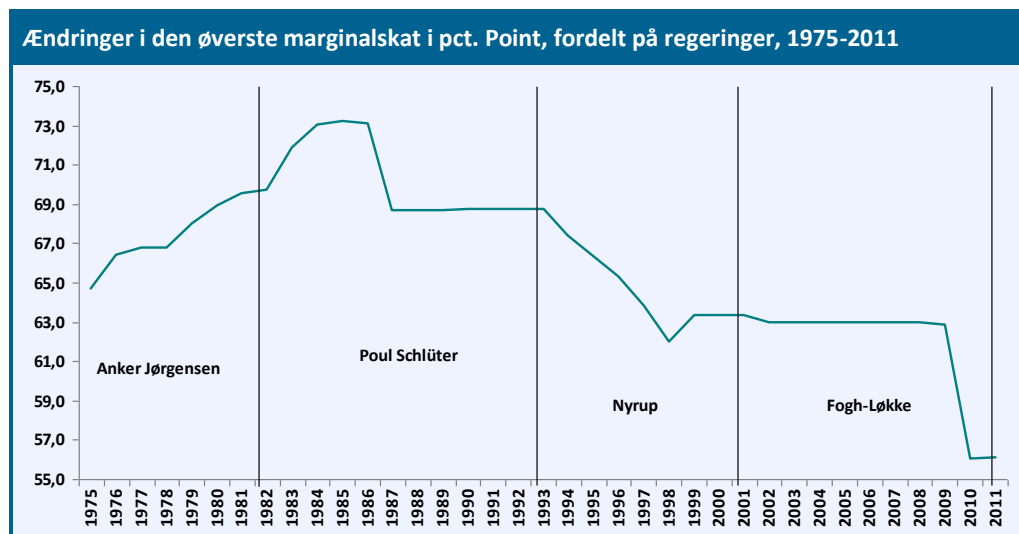

ALLE STATSMINISTRE SIDEN ANKER JØRGENSEN HAR REDUCERET DEN ØVERSTE MARGINALSKAT

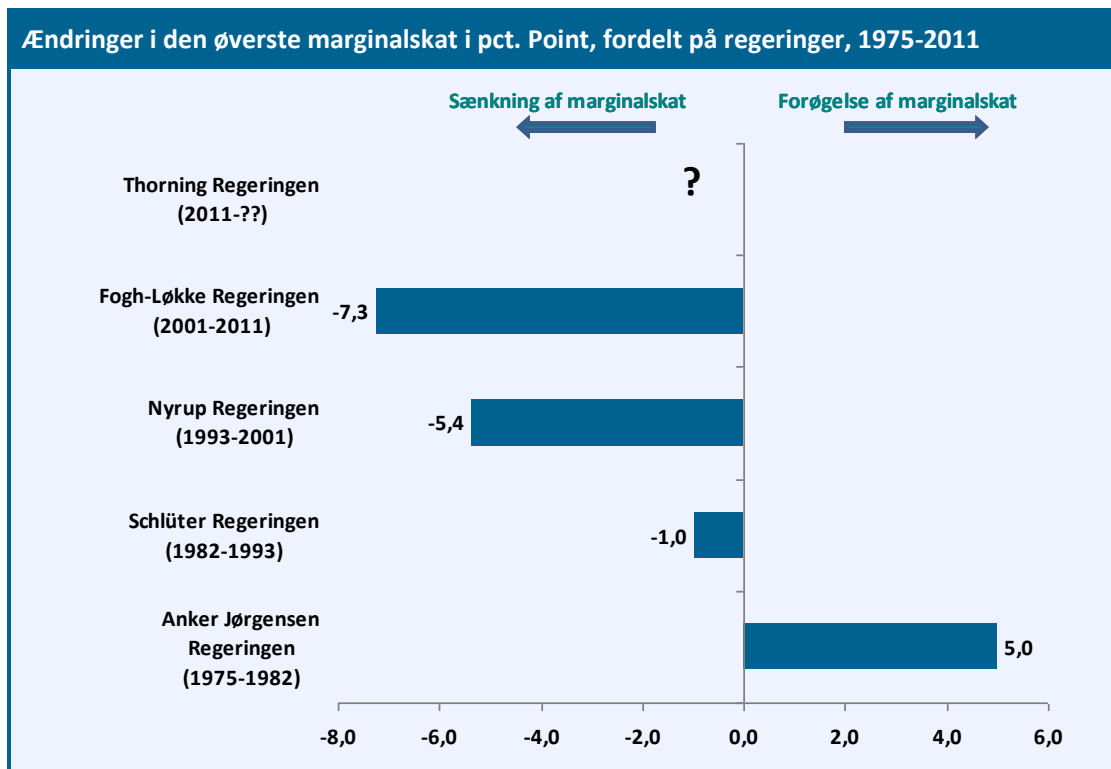
Thorning-regeringen vil gennemføre en skattereform, der øger arbejdsudbuddet med minimum 7.000 personer. Det kan i princippet nås ved at flytte grænsen for, hvornår der skal betales topskat eller ved en forhøjelse af jobfradraget. Men det kan også ske ved, at man reducerer den øverste marginalskat (i praksis ved, at man reducerer topskatten - eventuelt i kombination med lavere bundskat). Alle statsministre siden Anker Jørgensen (1975-1982) - der øgede den øverste marginalskat med 5 pct.point - har reduceret den øverste marginalskat. Schlüter (1982-1993) reducerede den øverste marginalskat med 1 pct.point, Nyrup (1993-2001) reducerede den øverste marginalskat med 5,4 pct.point, mens Fogh/Løkke (2001-2011) reducerede den øverste marginalskat med 7,3 pct.point. Reduktionen i den øverste marginalskat gør det mere attraktivt at arbejde flere timer, ligesom det også bliver mere attraktivt at arbejde mere produktivt. Det bliver også mere attraktivt at tage en højere uddannelse, ligesom det bliver nemmere at tiltrække dygtige udlændinge til det danske arbejdsmarked. Forhøjer man topskattegrænsen vil nogle personer få reduceret deres marginalskat fra 56 til 42 pct. (dem der grundet grænseforhøjelsen ikke længere skal betale topskat). Men alle dem, der har indkomst over den nye topskattegrænse vil ikke få reduceret deres marginalskat. Det betyder, at de beskæftigede med højest produktivitet ikke får en øget tilskyndelse til at arbejde ekstra. I det perspektiv anbefales det, at Thorning-regeringen reducerer topskattesatsen snarere end at øge topskattegrænsen, da det vil øge velstanden mest, hvis de mest produktive arbejder ekstra. En letelse i topskattesatsen gør det nemmere at tiltrække højproduktive udlændinge til det danske arbejdsmarked, ligesom det bliver mindre attraktivt for højproduktive danskere at flytte til udlandet og lægge deres arbejdskraft og virksomheder der. De Økonomiske Vismænd har i deres seneste rapport fundet, at selvfinansieringsgraden er over 100 pct., når man ændrer på marginalsatten for de 10 pct. højest lønede/mest produktive. Det understreger også de positive effekter af at lette topskattesatsen.

Thorning-regeringen vil gennemføre en skattereform, der øger arbejdsudbuddet med 7.000 personer. Det kan ske på flere måder. Det kan nås ved at flytte grænsen for, hvornår der skal betales topskat eller via en forhøjelse af jobfradraget. Men det kan også ske ved, at man reducerer den øverste marginalskat (i praksis ved, at man reducerer topskatten). I figuren nedenfor fremgår udviklingen i den øverste marginalskat siden 1975. Fra 1975 til og med 1985 steg den øverste marginalskat med 8,5 pct.point (fra 64,7 til 73,2). Fra og med 1986 faldt marginalsatten med 17,1 pct.point (fra 73,2 til 56,1 pct).

Kilde: Skatteministeriet og Statsministeriet

I nedenstående figur angives udviklingen i den øverste marginalskat under regeringerne: Anker Jørgensen (1975-82), Schlüter-regeringen (1982-93), Nyrup-regeringen (1993-2001) og Fogh/Løkke-regeringen (2001-2011).

Kilde: Skatteministeriet og Statsministeriet

Anker Jørgensen-regeringerne (1975-82) øgede den øverste marginalskat med 5 pct. point. (fra 64,7 til 69,7).

Schlüter-regeringen (1982-93) reducerede den øverste marginalskat med 1 pct.point (fra 69,7 til 68,7). Det dækker over, at marginalsatten steg fra 1982-85 (fra 69,7 til 73,2 pct.). Forhøjelsen i marginalsatten skete pga. en forhøjelse af det skrå skatteloft i 1982. Derimod blev den øverste marginalskat reduceret fra 73,2 til 68,7 pct. i perioden 1985-1992. Reduktionen skete i en skattereform i 1987, der sænkede marginalsatten på arbejde, men også reducerede skatteværdien af rentefradraget. Samlet set hævede skattereformen skattetrykket, men marginalsatten blev reduceret.

Nyrup-regeringen (1993-2001) reducerede den øverste marginalskat med samlet set 5,4 pct. point (fra 68,7 til 63,4). Det dækker over Nyrups første skattereform ”Ny kurs mod bedre tider” (der blev implementeret i perioden 1994-98), der sænkede den øverste marginalskat med 6 pct.point (fra 68,7 til 62,0 pct.). Pinsepakken fra 1998 øgede den øverste marginalskat med 1 pct.point (bl.a. fordi Nyrup hævede det skrå skatteloft fra 58 til 59 pct., og fordi man omlagde SP-bidraget fra at være en obligatorisk individuel pensionsopsparing til at være en skat).

Fogh/Løkke-regeringen (2001-2011) reducerede marginalsatten med 7,3 pct. (fra 63,4 til 56,1). I 2002 reduceredes den øverste marginalskat en smule, da man omlagde SP-bidraget fra at være en skat til at være en individuel opsparingsordning. Det reducerede den øverste marginalskat med 0,4 pct.point. Hertil kommer Forårspakke 2.0 fra 2009, der reducerede marginalsatten med 7 pct. point i 2010. Skattereformerne fra 2004 og 2007 reducerede ikke den

øverste marginalskat, da lettelserne blev brugt på at rykke grænsen for mellemskat og en forøgelse af jobfradraget.

I debatten om den kommende skattereform har bl.a. SF anbefalet, at man hæver grænsen for, hvornår man betaler topskat. I dag udgør topkattegrænsen ca. 390.000 kr. Hvis topkattegrænsen hæves fra 390.000 kr. til 450.000 kr., vil alle, der har indkomst mellem 390.000 kr. og 450.000 kr. slippe for at betale topskat. Dermed reduceres marginalsatten fra 56 til 42 pct. for denne gruppe, for hvem det derfor bliver mere attraktivt at arbejde ekstra. Det vil øge arbejdsudbuddet. Forhøjelsen af topkattegrænsen til 450.000 kr. betyder, at alle der har en indkomst over 450.000 kr. ikke får reduceret deres marginalskat. De vil fortsat have en marginalskat på 56 pct. og dermed øges deres incitament til at arbejde ekstra ikke. Tværtimod reduceres det en anelse som følge af indkomsteffekten: de meget produktive får en skattelettelse grundet grænsehævningen, men deres marginalskat sænkes ikke. Dermed forbedres incitamentet til ekstraarbejde ikke, men man får mere råd til at holde fri. Hvis man i stedet fik de mest produktive danskere til at arbejde mere, ville det gavne udviklingen i produktiviteten og velstanden. I det perspektiv anbefales det, at Thorning-regeringen ved den kommende skattereform sænker den øverste marginalskat ved at reducere topkattesatsen. Dermed fås et bedre incitament for de mest produktive danskere til at arbejde flere timer og mere produktivt. Herudover øges incitamentet til at uddanne sig, da den økonomiske gevinst ved en uddannelse, der giver markant højere løn, beskattes mindre. Desuden bliver det mindre attraktivt at konvertere løn til frynsegoder og anden skattespekulation, ligesom tilskyndelsen til sort arbejde også reduceres. Endelig bliver det nemmere at tiltrække højproduktive udlændinge til det danske arbejdsmarked, ligesom det bliver mindre attraktivt for højproduktive danskere at flytte til udlandet og lægge deres arbejdskraft og virksomheder der.

Boks 1. Millionærskatten

Op til folketingsvalget i september 2011 tilkendegav S og SF, at de ville indføre en millionærskat, der skulle udgøre 6 pct. af al indkomst over 1 million kr. Det vil øge den øverste marginalskat fra 56,1 til 61,5 pct. Dvs. en forhøjelse på 5,5 pct.point. Det er en stor stigning i historisk perspektiv. Forhøjelsen er større end den Anker Jørgensen gennemførte i årene 1975-82 på 5,0 pct. point. Helle Thorning-Schmidt havde ikke millionærskatten med i sit regeringsgrundlag efter folketingsvalget. S og SF budgetterede med, at der kom 1,2 mia. kr. i statskassen fra millionærskatten. Hvis man indregner den negative effekt på arbejdsudbuddet, reduceres skatteprovenuet mærkbart. Ifølge beregninger i vismandsrapporten fra efteråret 2011 vil millionærskatten give et tab for statskassen. Den vil også give en tilskyndelse til skatteplanlægning. Eksempelvis vil de, der har mulighed for det (herunder selvstændige), selvsagt flytte rundt på deres indkomst mellem forskellige år for at undgå millionærskatten. Hertil kommer, at forhøjelsen af topkatten vil bidrage til, at højproduktive danskere i højere grad vælger at arbejde og bo i udlandet. Det reducerer også provenuet. Endvidere bliver det sværere at tiltrække dygtige udlændinge til det danske arbejdsmarked. Indregnes bl.a. disse faktorer, er det tvivlsomt, om en millionærskat vil indbringe et merprovenu til staten. Som nævnt finder vismændene et mindre-provenu af en sådan millionærskat. Derimod er det ret sikkert, at velstanden vil falde. Som dokumenteret i CEPOS-notat af 28. september¹, ville millionærskatten ikke ændre meget på indkomstfordelingen. I dag betaler de 1 pct. rigeste 8,4 pct. af alle indkomstskatter. Indføres millionærskatten, øges skattebetalingen fra de 1 pct. rigeste kun til 8,7 pct. (når der ses bort fra afledte effekter).

¹ CEPOS-notat: "[De 1 pct. Rigeste betaler 8,4 pct. af skatterne](#)", 28. september 2011